

τρῆσιν τῆς ἑταιρίας τοῦ σιδηροδρόμου Ἀϊδινίου, ἐξ ὧν ἀπὸ Σμύρνης μέχρι Τουρμαπαλί 30, ἐκείθεν δὲ μέχρις Ἀγλασολούκ 18. Ἀς μὴν παρίδῃ δὲ καὶ τὴν μεταξὺ Τουρμαπαλίου καὶ Γενίκιοι εὐρεθεῖσαν ἐπιγραφὴν, ἣν ἐδημοσίευσεν ἐν τῇ «Προόδῳ» ἀρθ. 631, προσδιορίζουσαν τὴν μεταξὺ Ἐφέσου καὶ τοῦ σημείου τούτου ἀπόστασιν.

Α. Μ. Φ.

ΠΕΡΙ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ.

Πολὺς ἐπ' ἐσχάτων ἐγένετο καὶ εἰσέτι γίνεται λόγος περὶ Βουλγαρίας καὶ Βουλγάρων, αἱ δὲ ὑπερφίαλοι ἀξιώσεις τῶν Σλαυοφίλων, ὅσον ἀφορᾷ μάλιστα τὸ ζήτημα περὶ τῶν ὁρίων τῆς χώρας, ἔδωκαν ἀφορμὴν εἰς διαφόρους ἀντιρρήσεις, δικαιοτάτας ὄντως· διὸ ἐνομίσαμεν καλὸν νὰ ἐκθέσωμεν τὴν ἱστορίαν τῶν Βουλγάρων.

Οἱ Βούλγαροι εἰσὶ καταγωγῆς σλαυϊκῆς· ὁρμήσαντες δ' ἐκ τοῦ Τύρα (Δνιέστερ) καὶ διαβάντες τὸν Ἰστρον (Δούναβιν) ὤκησαν τὴν Χερσόνησον τοῦ Αἰμου.

Τὸ Βυζάντιον ἦν τότε κέντρον τοῦ διανοητικοῦ βίου τῆς ἀνατολικῆς Εὐρώπης καὶ ἐκ τῶν Βυζαντινῶν παρέλαβον οἱ Βούλγαροι τὰ πρῶτα στοιχεῖα τοῦ πολιτισμοῦ· προήγοντο δ' ὅπωςδὴποτε καὶ ἐξευγενίζοντο, ἀλλ' ἢ ἐν τῇ χώρᾳ τῶν εἰσβολῇ τῶν ὀρδῶν τοῦ Ἀσπαρούκ, φυλῆς μᾶλλον μογγολο-ταρικῆς, ἐπανεφέρεν αὐτοὺς εἰς τ' ἀρχαία ἦθη καὶ ἔθιμα.

Ἡ Βουλγαρία ἔσχε δύο περιόδους ἀνεξαρτήτου βίου. Καὶ ἡ μὲν πρώτη περιλαμβάνει τρεῖς καὶ ἡμυσιν αἰῶνας, ἀπὸ τοῦ 680 μέχρι τοῦ 1014, ὅτε ἡ χώρα προσηρτήθη εἰς τὸ Βυζάντιον, ἡ δὲ δευτέρα ἄρχεται ἐκ τῶν πεντήκοντα ἔτη μετὰ τὴν εἰς τὸ Βυζάντιον προσάρτησιν καὶ διατεῖ ὑπὲρ τὰς δύο ἑκατονταετηρίδας, ἀπὸ τοῦ 1185 μέχρι τοῦ 1398, ἕως τῆς κατακτῆσεως τῆς Βουλγαρίας ὑπὸ τῶν Ὀθωμανῶν.

Ἡ πρώτη περίοδος εἶναι σειρὰ ἐκστρατει-

(ΟΜΗΡΟΣ ΦΥΛ Δ')

ῶν κατὰ τῆς βυζαντινῆς χώρας ἐπὶ σκοπῷ διερπαγῆς, ὁ δὲ Τέρβελλος, ὁ διάδοχος τοῦ Ἀσπαρούκ, εἶχε σκηνώσει πρὸ τῶν τειχῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως (νεώτεροί τινες Βούλγαροι ἐνασμενίζονται ν' ἀποκαλῶσι ταύτην Τσαργράδ-Καίσαρούπολιν!!). Τότε Ἰουστινιανὸς ὁ Β' παραχώρησεν αὐτοῖς τὴν Σαγορίαν καὶ ἄλλα τινὰ μέρη, ἅτινα ὅμως μετ' οὐ πολὺ ἀνέκτησαν οἱ Βυζαντινοὶ αὐτοκράτορες. Κυρίως δὲ ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ ὧμοῦ Κρούμου ἤρχισαν αἱ Βούλγαροι ὀργανιζόμενοι πολιτικῶς. Οὗτος τῶνδ' ἐστὶν ὁ ἀδιαλείπτως πολεμῶν πρὸς τοὺς Βυζαντινοὺς, ἡσχολήθη ἵνα ἀναδείξῃ τοὺς Βουλγάρους ἔθνος καὶ κατώρθωσε νὰ συναγάγῃ εἰς ἓν τοὺς διεσπαρμένους λαούς. Τῷ 809 ἐκυρίευσεν τὴν Σαρδίκαν ἢ Σρεδύτς (τὴν νῦν Σοφίαν), φρούριόν τι ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου, τὴν Μεσημβρίαν καὶ τὴν Σαγορίαν, ὁ δὲ διάδοχός του Βόρρις ὅστις ἡσπάσθη τὸν χριστιανισμόν, κατώρθωσε νὰ κατακτήσῃ δι' ἀλλεπαλλήλων πολέμων καὶ ἄλλα τινὰ μέρη.

Ἡ εἰς τὸν χριστιανισμόν προσέλευσις τῶν Βουλγάρων (864—865) ὀφείλεται εἰς τοὺς ἱερεῖς Κύριλλον καὶ Μεθόδιον, οὗς οἱ Βούλγαροι καὶ Σλαῦοι θεωροῦσι προστάτας ἀγίους καὶ οἵτινες συνέταξαν τὸ σλαυϊκὸν ἀλφάβητον καὶ μετέφρασαν τὴν ἱερὰν Γραφὴν καὶ τῆς λειτουργίας τὰ βιβλία. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι ἡ εἰς τὸν χριστιανισμόν προσέλευσις συνετέλεσεν εἰς τὴν προαγωγὴν τοῦ ἔθνους καὶ ἐξημέρωσε τὰ ἦθη.

Ὁ Βόρρις παρητήθη ὑπὲρ τοῦ πρεσβυτέρου υἱοῦ τοῦ Βολδεμάρ, ἀλλ' ἐπειδὴ μετ' ὀλίγον εἶδεν ὅτι ἦν ἀνάξιος νὰ βασιλεύσῃ, τυφλώσας καθήρεσε καὶ ἀνηγόρευσε βασιλεῖα τὸν νεώτερον υἱόν του Συμεὼν, ὅστις ἐβασίλευσε 37 ἔτη καὶ ἀνεδείχθη ὁ ἄριστος τῶν ἡγεμόνων τῆς Βουλγαρίας, στερεώσας τὴν δύναμιν τοῦ κράτους χάρις εἰς τὰς παραχὰς καὶ τοὺς ἐμφυλίους σπαραγμοὺς αἵτινες ἐπεκράτουν ἐν Σερβίᾳ καὶ Βυζαντίῳ. Οἱ Σλαῦοι ἱστορικοὶ διατείνονται ὅτι ὁ ἡγεμὼν οὗτος, ἕνεκεν τοῦ ἀναποφασίστου αὐτοῦ, δὲν ἐδυνήθη νὰ ἐπωφεληθῇ τὰς πολλὰς νί-

καις ας κατὰ τῶν ἐναντίων ἤρατο καὶ λέγουσιν ὅτι ἀφῆκεν ἡμιτελές τὸ ἔργον τῆς ἰδρύσεως Σλαυοβουλγαρικῆς αὐτοκρατορίας, ὅπερ οἱ εἰρημένοι ἱστορικοὶ τόσον εὐκόλῳ θεωροῦσιν, ἀρνούμενοι ὅτι ὁ ἑλληνισμὸς ἦν ἐτι ἐν τῇ ἀκμῇ του καὶ εὐκόλως δὲν ἐδύνατο νὰ καταβληθῇ κυρίως δὲ θεωροῦσιν ἀμάρτημα ὅτι δὲν κατώρθωσε δι' ἧς διέθετε δυνάμειος νὰ ἐκβουλγαρίσῃ τοὺς Σέρβους καὶ Κροάτας, ἀλλὰ κατέστησεν αὐτοὺς πολέμιους.

Τὸν Συμεὼν, ἀναγκάσαντα τὸν πρωτότοκον υἱὸν του Μιχαὴλ νὰ γίνῃ μοναχὸς, διεδέχθη ὁ παῖς ἐτι τὴν ἡλικίαν Πέτρος ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν τοῦ βογιάρου Γεωργίου Σουρσουμπούλ· ἅμα δὲ γνωσθέντος τοῦ θανάτου τοῦ Συμεὼν οἱ περίοικοι λαοὶ ἠπειλήσαν τὴν Βουλγαρίαν, ὁ δὲ ἀντιβασιλεὺς, ἔχων μάλιστα ὑπ' ὄψιν τὰς ἐσωτερικὰς ταραχάς, ὑπ' ὧν ὁ τόπος ἐσπαράσσεται, ἠναγκάσθη νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν φιλίαν τῶν Βυζαντινῶν, παραχωρήσας αὐτοῖς διαφόρους πόλεις. Ἐνεκεν τῶν ἐμφυλίων σπαραγμῶν ἡ βουλγαρικὴ αὐτοκρατορία ὁσημέραι παρήκμαζεν, ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας Νικηφόρου Φωκᾶ, οἱ Βυζαντινοὶ, ἔχοντες αἰτίαν εὐλόγους, ἐκήρυξαν πόλεμον κατὰ τῶν Βουλγάρων· συγχρόνως ἐπετέθη κατ' αὐτῶν (961) ὁ Ῥώσος ἡγεμὼν Σβιατοσλάβ, ἄγων δεκακισχιλίους ἄνδρας, οἵτινες, βοηθούμενοι ὑπὸ τῆς μερίδος ἥτις ἤθελε τὴν ἀνατροπὴν τοῦ Σουρσουμπούλ, ἐρήμωσαν καὶ ἐδήλωσαν τὴν χώραν. Τὸ ἐπιὸν ἔτος ὁ Σβιατοσλάβ ἐπέπεσε καὶ αὐθις λάβρος κατὰ τῆς Βουλγαρίας, ἤρχισε δὲ νὰ δροῖ καὶ τὴν βυζαντινὴν χώραν, ὅπερ ἠνάγκασε τὸν αὐτοκράτορα Ἰωάννην Τζιμισκὴν νὰ συμμαχήσῃ πρὸς τοὺς Βουλγάρους καὶ ἐν διαφόροις μάχαις ἠνάγκασε τὸν ἐχθρὸν νὰ ἀποχωρήσῃ τῆς Βουλγαρίας. Ἐν τῷ μεταξὺ εἶχεν ἀποβιώσει ὁ Πέτρος, ἐπὶ δὲ τοῦ βουλγαρικοῦ θρόνου ἀνέβη Βόρρις ὁ Β', ὅστις ὁμῶς ἐξεδιώχθη καὶ μετὰ τῶν ὀπαδῶν του κατόφυγεν εἰς Τύρνοβον (987).

Ἐν ἔτει 995, ἀφορμῆς δοθείσης ὑπὸ τῶν Βουλγάρων, οἱ Βυζαντινοὶ ἐκήρυξαν καὶ αὐ-

θις τὸν πόλεμον, ὁ δὲ αὐτοκράτωρ Βασίλειος, ὁ κληθεὶς Βουλγαροκτόνος, μετὰ λαμπρὰς νίκης κατέκτησε τὴν Βουλγαρίαν, ἥτις προσεκτήθη εἰς τὸ βυζαντινὸν κράτος (1019).

Οἱ Βούλγαροι πολλάκις ἐπανεστάτησαν, ἀλλ' ἀπέτυχον, μόνις δὲ τῷ 1185 κατάρθωσαν οἱ ἀδελφοὶ Πέτρος καὶ Ἰωάννης Ἀκῆνα νὰ συστήσωσι μικρὸν βασίλειον εἰς Τύρνοβον. Μετὰ τὴν ἄλωσιν τοῦ Βυζαντίου ὑπὸ τῶν Λατίνων (1209) οἱ Βούλγαροι ἠθέλησαν νὰ συνομολογήσωσι πρὸς ἐκείνους συμμαχίαν, πλὴν ἡ πρότασις τῶν ἀπερρίφθη, καὶ τότε οἱ Βούλγαροι εἰσέβαλαν εἰς διάφορα τῆς Θράκης μέρη καὶ εἰς τινὰ τῆς Μακεδονίας· πλὴν δὲν ἐδυνήθησαν ν' ἀποκατασταθῶσι δισρκῶς καὶ τῷ 1231 ἡ δευτέρα βουλγαρικὴ αὐτοκρατορία ἤρχισε νὰ παρακμάζῃ.

Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ Ὀθωμανοὶ εἶχον ἐπιδράμει τὴν Εὐρώπην καὶ τῷ 1360 Μουράτ ὁ Α' ἤλωσε τὴν Ἀνδριανούπολιν, μεθ' ὃ ἐκυρίευσεν τὸ Σαμακὼφ (1375), τὸ Κεστεντίλ, τὴν Σοφίαν, τὴν Νίκαιαν, κτλ. Ὁ κίνδυνος συνήνωσε τὰ διάφορα σλαβικὰ φύλλα, ἀλλ' ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Κοσυφοπεδίου (1389) οἱ Τούρκοι ὑπερίσχυσαν.

Οἱ Βούλγαροι ἐξηκολούθησαν ἐπὶ τινὰ εἰσέτι ἔτη ἀμυνόμενοι ἐν τῷ Αἰμῷ· ἐν ἔτει δὲ 1393 ὁ σουλτάνος Βαγιαζήτ ἐστείλε τὸν βεζύρην του Ἀλῆ πασσὸν ἐν τῇ κοιλάδι τοῦ Δουνάβεως καὶ τὸ Τύρνοβον ἠλώθη ἐξ ἐφόδου. Ὁ Βαγιαζήτ ἐξησφάλισε τὴν κατὰκτησιν τῆς Βουλγαρίας διὰ τῆς μάχης τῆς Νικοπόλεως (1396), ἐν ἣ κατεστράφη ὁ στρατὸς τοῦ Σιγισμούνδου, βασιλέως τῆς Οὐγγαρίας, καὶ διὰ τῆς ἀλώσεως τοῦ Βιδινίου (1398).

Κατὰ τὰ μέσα τῆς 14^{ης} ἑτατονταετηρίδος ἡ Βουλγαρία ἀνεδείχθη θέατρον διαφόρων μαχῶν, ὧν περιφημοτέρα εἶναι ἡ ὑπὸ τοῦ Οὐνιάδου συναφθεῖσα κατὰ τῶν Ὀθωμανῶν, ἡττηθέντων πλησίον τῆς Νικαίας, ἐν τῇ κοιλάδι τοῦ Μορὰ (1443). Τὸ ἐπιὸν ἔτος ὁ Οὐνιάδης, προσελθὼν ἐπικυρος τῷ βασιλεὶ τῆς Οὐγγαρίας Βλαδισλάφ ἐπολέμησε

καὶ πάλιν πρὸς τοὺς Τούρκους, πλὴν δὲν ἐπέτυχε, καὶ τῷ 1448 ἡττήθη ὁλοσχερῶς, μετὰ τριήμερον μάχην, εἰς τὴν πεδιάδα τοῦ Κοτυφοπεδίου.

Οἱ Βούλγαροι οὐδὲν ἔλαβον μέρος εἰς τὰς διαφόρους μάχας, ὧν θέατρον ἐγένετο ἡ χώρα των, ἀλλὰ μᾶλλον περιεποιήθησαν τοὺς Ὀθωμανοὺς χάριν πορισμοῦ χρημάτων, ἀνεδείχθησαν δὲ οἱ προμηθευταὶ τοῦ ἔθωμανικοῦ στρατοῦ καὶ ἀγογγύστως ὑπεβάλλοντο εἰς ἀγγαρείας καὶ παντοειδεῖς ἐπιπόνοους ἐργασίας· συνεχῶς μάλιστα ὑπρέτησαν ἐν τῷ στρατῷ ὥς ἐθελονταί, ἀπαρτίσαντες ἰδιαίτερα σώματα, καὶ ἐφαίνοντο καθ' ὅλα εὐχαριστημένοι ἐκ τοῦ τουρκικοῦ ζυγοῦ, καθ' ὃ καὶ αὐτοὶ οἱ Σλαῦοι ἱστορικοὶ ἀναφέρουσι. Φαίνεται ὅμως ὅτι κατόπιν οἱ διοικηταὶ ἤρχισαν νὰ πιέζωσι τὸν λαὸν καὶ νὰ καταπατῶσι τὰ ὑπὸ τοῦ Σουλτάνου χορηγηθέντα τοῖς Βουλγάροις δικαιώματα, διὸ πολλοὶ ἐξώμοσαν καὶ ἠσπάζθησαν τὸν ἰσλαμισμόν. Ἐνεκεν τῶν κακώσεων, ἃς ὑπὸ τῶν Τούρκων ὑφίσταντο, ἱκανοὶ ἐδράξαντο τὰ ὅπλα καὶ κατέφυγαν εἰς τὰ ἄρη σχηματίσαντες τὰ λεγόμενα σώματα τῶν Χαϊδούκων, ἐζήτησαν δὲ παρὰ τῶν ξένων συνδρομὴν ὅπως ἀνακτήσωσι τὴν ἐλευθερίαν των καὶ ἀπετάθησαν κατὰ διαφόρους ἐποχὰς εἰς τὴν Ῥωσσίαν. Ἐν ἔτει δὲ 1695 ὑπεβλήθη τῷ ἀντιβασιλεῖ τῆς Σικελίας ὑπὸ τοῦ ἀρχιεπισκόπου Ἀχρίδος αἰτήσεις ἵνα ἐνεργηθῇ σταυροφορία κατὰ τῶν Τούρκων. Ἐννοεῖται ὅτι ἅπασαι αἱ ἀπόπειραι αὗται καὶ προτάσεις ἀπεδείχθησαν ματοιοπονία.

Οὐχ ἦττον ἐγένοντο ἀπόπειραι τινες ἐπαναστάσεως, ἀποτυχοῦσαι· φοβερὸς δὲ δερέθηκες, ὁ Πασβάντογλου, τῷ 1794, μετὰ τετραετέας πολέμους, κατώρθωσε νὰ κηρυχθῇ ἀνεξάρτητος ἀπὸ τῆς κεντρικῆς ἀρχῆς, καὶ νὰ στήσῃ τὴν ἑδραν του εἰς Βιδίνιον, ὅπου ἤρχεν ἐπὶ δεκαπέντε ἔτη ὡς ἀπόλυτος κύριος.

Οἱ Χαϊδούκοι, περὶ ὧν ἀνωτέρω ἀνεφέραμεν, διητῶντο εἰς τὸν Αἰμόν καὶ ἀπετέλουν ἱκανὰ σώματα ἐκ τριάκοντα περίπου

ἀνδρῶν ἕκαστον, ἐπέπιπτον δὲ κυρίως κατὰ τῶν Ὀθωμανῶν εἰσπρακτόρων τῶν δημοσίων φόρων καὶ μεμονωμένων στρατιωτικῶν σωμάτων καὶ ἦσαν εἶδος τῶν ἡμετέρων ἀρματωλῶν, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι οὐδεὶς ἀρχηγὸς ἐφάνη ἐφάμιλλος τοῦ Κατσαντώνη καὶ τόσων ἄλλων.

Οἱ Ῥῶσσοι συνῆψαν σχέσεις πρὸς τοὺς Βουλγάρους ἐπὶ τῆς βασιλείας Πέτρου τοῦ Μεγάλου, ἡ δὲ Αἰκατερίνη περιεποιήθη τὸ ἔθνος αὐτὸ διὰ τῆς ἀποστολῆς ἱερῶν ἀμφίων, ἐκκλησιαστικῶν σκευῶν καὶ ὁμοίων δωρεῶν. Κατὰ τῷ 1829 ὅτε οἱ Ῥῶσσοι κατέλαβον τὴν Βουλγαρίαν, αἱ σχέσεις αὗται ἐγένοντο στενώτεραι καὶ ἀπὸ τότε ἄρχονται αἱ ἐνέργειαι, οὕτως εἰπεῖν, τῶν σλαβικῶν κομητάτων ὑπὲρ ἀνιδρύσεως βουλγαρικοῦ κράτους ἢ συνενώσεως τῶν σλαβικῶν φύλων.

Χάρις εἰς τὸ Χάττι Σερίφ τοῦ Γκιουλχανέ (1839) καὶ εἰς τὸ Χάττι Χουμαγιούν τοῦ 1856 οἱ Βούλγαροι ἀνέκτησαν, ὡς καὶ οἱ λοιποὶ ὑπὸ τὴν Τουρκίαν λαοί, διάφορα προνόμια, ἤρχισαν δὲ νὰ καλλιεργῶσιν ὁπωσδήποτε τὰ γράμματα καὶ πολλοὶ νέοι ἐστάλησαν εἰς Ῥωσσίαν καὶ ἄλλα μέρη τῆς Εὐρώπης ἵνα σπουδάσωσι. Τὸ ἡμέτερον πατριαρχεῖον εἰσήγαγε τὴν διδασκαλίαν τῆς βουλγαρικῆς εἰς τὴν ἱερατικὴν σχολὴν τῆς Χάλκης καὶ ἐπέτρεψε τῆς Βουλγάροις νὰ ἰδρύσωσιν ἰδίαν ἐκκλησίαν εἰς Γαλατάν· κατὰ δὲ τὸ 1845 ἐδημοσιεύθη εἰς Λειψίαν ἡ πρώτη βουλγαρικὴ ἐφημερίς, ἥτις ἀργότερον μετεφέρθη εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅπου ἐξεδίδετο ὑπὸ τὸν τίτλον *Τζαργράδσκη Βετορλίκ* (*Ταχυδρόμος τῆς Καισαρουπόλεως, ἥτοι Κωνσταντινουπόλεως*).

Αἱ παραχωρήσεις τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας ἐφάνησαν τοῖς Βουλγάροις ἀνεπαρκεῖς. Οἱ ἀρχηγοὶ τῶν διαφόρων κομητάτων, ὠθούμενοι ὑπὸ ἄλλων, ἐζήτησαν τὴν σύστασιν αὐτονόμου ἐκκλησίας, πρὸς ὑποστήριξιν δὲ τῶν ἀξιώσεών των προσέβησαν τινὲς μέχρως ἐξωμύσεως. Οἱ Ἰησουῖται ἐννοεῖται ὅτι προθύμως ἐπωφελήθησαν τὴν εὐκαιρίαν ταύτην καὶ ἐνήργησαν δραστηρίως πρὸς σύστασιν

βουλγαροϋνιτικῆς ἐκκλησίας, ἀναγνωρίζου-
σης μὲν τὸν πάπαν, τηρούσης δὲ ἅπαντα
τὰ δόγματα καὶ τοὺς τύπους τῆς ὀρθοδό-
ξου ἐκκλησίας· συγχρόνως δὲ ἐξέδωκαν γαλ-
λιστὶ τὴν *Boulgariar*. Ἡ ξένη διπλωμα-
τία ἀνεμίχθη εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, μά-
λιστα δὲ ἡ Γαλλία καὶ ἡ Αὐστρία ὑπεστή-
ριζαν τὰς ἐνεργείας τῶν λαζαριστῶν, συ-
στησάντων εἰς Βεθέκιον σχολεῖον διὰ 200
Βουλγαρόπαιδας. Κατὰ Δεκέμβριον τοῦ
1860 ὑπὲρ τοὺς χιλίους Βουλγάρους ὑπέ-
γραψαν ἔγγραφον δι' οὗ ἀνεγνώριζον ὡς
πνευματικὸν ἀρχηγὸν τὸν πάπαν, ὅστις τὴν
9[21] Ἰανουαρίου τοῦ ἐπιόντος ἔτους ἔστει-
λε *boǔllar* εἰς τὸν ἀποστολικὸν ἐξαρχὸν
τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἵνα εὐλογήσῃ τὰ
νέα πνευματικὰ τέκνα καὶ τὴν 21 Μαρτίου
ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἰωσήφ Σοκόλσκις προε-
χειρίσθη εἰς πατριάρχην τῶν Βουλγάρων.
Τόσος θρίαμβος ἐφάνη ἀνεπαρκὴς τοῖς Ἰη-
σουϊταῖς, οἵτινες ἐπέμενον ἵνα ἡ νέα ἐκκλη-
σία παραδεχθῇ τὰ δόγματα καὶ τὰς τελε-
τάς τῆς Ῥώμης· ὁ νέος ὁμῶς πατριάρχης
δὲν ἔσπερξε καὶ μετὰ τρεῖς ἑβδομάδας κα-
τέφυγεν εἰς Ῥωσσίαν, εἰσελθὼν εἰς τὸ μονα-
στήριον τοῦ Κιέφ. Αἱ ἐνέργειαι τῆς προπα-
γάντας εἶχον ναυαγήσει οἰκτρῶς.

Τῷ 1870 συνέστη δι' αὐτοκρατορικοῦ
φερμανίου ἡ βουλγαρικὴ ἐξαρχία· ἀλλὰ περὶ
ταύτης οὐ τῆς παρούσης ὥρας.

N. E. Γ.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Κατὰ τὸ λήξαν ἔτος εἰσῆχθησαν ἐν ταῖς
Ἠνωμέναις Πολιτείαις τῆς Ἀμερικῆς ἐμπο-
ρεύματα ἀξίας 440 ἑκατομμυρίων δολλα-
ρίων καὶ ἐξήχθησαν ἀξίας 590 ἑκατομμυ-
ρίων.

Εὐτυχῇ ἀληθῶς τὰ κράτη τὰ εἰσάγοντα
μὲν ὀλίγα προϊόντα, ἐξάγοντα δὲ πολλά.

* *

Ὁ ἐν Παρίσις καθηγητὴς Φκμπέρ ἐφευ-
ρε περιεογοτάτην μηχανήν, ἣν ἐξέθηκεν εἰς
τι ξενοδοχεῖον καὶ ἦν εἶδον πολλοί· ἡ μη-
χανὴ δ' αὕτη ὁμιλεῖ καὶ ἰδοὺ πῶς πε-
ριγράφουσιν αὐτὴν αἱ γαλλικαὶ ἐφημερί-
δες.

Ὁ κ. Φκμπέρ ἀπὸ εἰκοσκατίας ἐργάζεται
εἰς τὴν τελειοποίησιν τῆς μηχανῆς τοῦ καὶ
ἐπέτυχε καλῶς. Ἡ μηχανὴ ἔχει τρία κύρια
ὄργανα· τὸν πνεύμονα, φύσαν κινουμένην
ὑπὸ μοχλοῦ διὰ τοῦ ποδῆς, τὸν λάρυγγα,
ὅστις μίαν ἔχει μεμβράναν, ἐνῶ ἡμεῖς ἔχο-
μεν δύο, καὶ τὸ στόμα, ὅπερ εἶναι πελώριον
καὶ ἔχει ἀνάλογον γλῶσσαν. Ὁ ἄνθρωπος
ὅστις κάμνει τὴν μηχανήν νὰ ὁμιλῇ, κτυπᾷ
μὲ τὸν δάκτυλον ἐπὶ δεκατεσσάρων μο-
χλῶν, ὧν ἕκαστος φέρει τὸ σημεῖον ἑνὸς
γράμματος. Διὰ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν μο-
χλῶν τούτων ἀνὰ δύο, ἐπιτυγχάνει τὰ δώ-
δεκα μένοντα γράμματα.

Ἡ ἀληθὴς πρακτικὴ ὠφέλεια τῆς μηχαν-
ῆς εἶναι νὰ διδαχθῶσιν οἱ βωβοὶ νὰ ὁμιλῶ-
σι. Βλέπουσι τὰς κινήσεις ἃς κάμνει ἡ
γλῶσσα διὰ νὰ προσφέρῃ τοὺς διαφόρους ἡ-
χους καὶ προσπαθοῦσι νὰ μιμηθῶσι τὰς κι-
νήσεις ταύτας, αἵτινες ἕνεκα τοῦ μεγέθους
τοῦ ὀργάνου, εὐκόλως παρατηροῦνται.

* *

Τὸ Βρεττανικὸν Μουσεῖον ἠγόρασε κατ'
αὐτὰς ἀντίτυπον τοῦ συγχωροχαρτίου τοῦ
πάπα Λέοντος τοῦ Ι', οὗ ἡ πώλησις ὑπὸ
τῶν ἱεροεξεταστῶν Σαμφὼν καὶ Τέτσιλ
προεκάλεσεν ἐν Γερμανίᾳ τὴν διαμαρτύρη-
σιν. Τὸ ἔγγραφον τοῦτο, δημοσιευθὲν τῷ
1517 τῇ συνδρομῇ τοῦ ἀρχιεπισκόπου
τοῦ Μαγδεβούργου, εἶναι τετυπωμένον ἐπὶ
περγαμίνῃ.

A. N.